

med disse Udvalg, de sladrer alle sammen, de kommer med Indiskretioner den ene efter den anden. Den ærede Ordfører tænkte aabenbart paa Finansudvalget, paa Skatteudvalget og paa adskillige andre Udvalg og sagde: Her maa vi dog have Straffebestemmelser. Men hvis vi skal have Bøder i saadanne Tilfælde, bliver saa ikke Risikoen for, at man følger Eksemplet ved andre Udvalg, hvad ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Hans Nielsen) paapegede, for stor. Naar der skal idømmes Bøder paa 100—1 000 Kr. for smaa Indiskretioner i det Udvalg, der her er Tale om, og vi saa skal have en passende Takst for Indiskretioner, der begaaes i andre Udvalg, vil Bøderne for Finansudvalgets Vedkommende vel kunne sættes til 50—500 Kr. og for de mere beskedne Udvalg til 10—200 Kr., eller hvordan de nu skal være. Jeg tror, man vil handle meget urigtigt i at prøve paa at faa gennemført den Slags Bestemmelser, og enhver maa erkende, at virkelig Grund dertil er der ikke. Krænkelser af Statsinteresser er der Straffebestemmelser nok for, og krænkes der ingen Statsinteresser, maa man nøjes med at stole paa Rigsdagsmændenes almindelige Hensyntagen til Rigsdagens Stilling og Værdighed og de Forpligtelser, som de forskellige Medlemmer af Rigsdagen naturlig paatager sig. Jeg kan da ikke tro andet end, at vi maa kunne blive enige om at lade de paagældende Bestemmelser bortfalde.

Med Hensyn til vort Ønske om Adgang for Udvalget til at træde i Forbindelse med Tinget udtalte den højtærede Minister, at han havde det Indtryk, at der kunde vise sig visse statsretlige Vanskeligheder derved. Ministeren henviste til Grundlovens Bestemmelse om, at ethvert af Rigsdagens Medlemmer har Adgang til at interpellere; han frygtede, at denne Ret paa en eller anden Maade skulde blive begrænset herved eller udvidet herved, og det maa være stridende mod Grundloven. Jeg kan ikke se, at der kan være noget som helst Holdepunkt for denne Opfattelse, at der herved kunde ske nogen Begrænsning i saa Henseende. Det er en selvsagt Ting, at hvor mange Udvalg vi end laver, bestaar Interpellationsretten efter Grundlovens § 61 ganske uanfægtet, og hvilke Regler vi giver for disse Udvalg, bestaar Forbindelsen med Folketing og Landsting ogsaa ganske uanfægtet. Man har den samme Interpellationsregel i Norge, og i Norge har man dog vedtaget, at Sager, som er be-

handlet eller bragt frem i Udenrigskomiteen, skal forelægges Stortinget, naar mindst 4 Medlemmer forlanger det. Hvorvidt dette Møde skal holdes for aabne eller lukkede Døre, bestemmes af Stortinget. Der er ingen Mennesker der, som har tænkt sig, at dette paa nogen Maade skulde komme i Strid med den almindelige Interpellationsret, og det kan det heller ikke.

Naar vi ønsker disse Bestemmelser, er det ikke for at sikre Rigsdagens Ret til at spørge — denne Ret har Rigsdagen og ethvert Rigsdagsmedlem til enhver Tid —, men det er for at tilvejebringe en praktisk Form, under hvilken Forhandlingerne mellem Rigsdagen og Udenrigsministeren kan tilrettelægges. Dertil kræves, at der i den paagældende Lov er nogenlunde faste Bestemmelser baade om Udvalgets almindelige Myndighed og i Særdeleshed om dets Adgang til Forhandling med Rigsdagen. Hvis det her foreslaaede Udvalg var blevet nedsat saaledes, som vi har ønsket det nedsat, var der ingen Tvivl; saa kunde det paagældende Udvalg — altsaa et Folketingsudvalg — til enhver Tid afgive en Betænkning til Folketinget, og den paagældende Sag kunde komme til Forhandling her. Men naar det er et Fællesudvalg, der nedsættes ved Lov uden nogen Hjemmel i noget af Tingenes Forretningsorden, uden noget Grundlag i Grundlovens Bestemmelser, savnes der en Bestemmelse om, hvorledes Forbindelsen mellem Rigsdagen og Udvalget kan tilvejebringes; der savnes faste Former derfor, og jeg maa anse saadanne for fornødne.

Jeg skal da slutte med at udtale min Tilslutning til det Ønske om en grundig Behandling af Lovforslaget, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet har udtalt; men jeg vil tilføje Ønsket om, at denne grundige Behandling maa føre til et Resultat, fordi jeg, ganske ligesom den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, har den Følelse, at vi er i en utilfredsstillende Stilling med Hensyn til Forholdet mellem Regeringen og Rigsdagen, hvad angaar de udenrigspolitiske Spørgsmaals Behandling. Jeg tror, vi kun kommer ud deraf ved at træffe en i Fællesskab vedtagen Ordning, og jeg haaber derfor, der fra alle Sider maa blive vist saa megen Imødekommenhed, at dette til sidst kan blive muligt; men det vil kræve betydelige Ændringer i det Lovforslag, der her foreligger.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Brorsen har Ordet for en kort Bemærkning.